

Програма «1С: Зарплата і Управління Персоналом 8.2» призначена для комплексної автоматизації розрахунку заробітної плати і реалізації кадрової політики підприємств. Це прикладне рішення нового покоління, в якому враховані як вимоги законодавства, так і реальна практика роботи підприємств, а також перспективні світові тенденції розвитку підходів до мотивації і управління персоналом[4].

За допомогою даної програми автоматизуються наступні напрямки облікової і управлінської діяльності: планування потреби у персоналі, вирішення завдання забезпечення бізнесу кадрами, нарахування і виплата заробітної плати, розрахунок регламентованих законодавством податків і внесків на фонд оплати праці. В програмі паралельно ведуться два види обліку: управлінський і бухгалтерський[5].

Упровадження програми дозволить вести облік в єдиній інформаційній базі від імені декількох організацій – юридичних осіб, а також індивідуальних підприємців, які з точки зору організації бізнесу складають єдине підприємство.

Отже, враховуючи розширення функціональних можливостей конфігурації «1С: Зарплата і Управління Персоналом 8.2» вважаємо, що її доцільно запроваджувати на підприємствах, що використовують різні графіки роботи працівників, форми оплати праці, нестандартні види нарахувань і утримань, та ведуть управлінський облік оплати праці.

Впровадження програми «1С: Підприємство 8» значно полегшить роботу бухгалтерії, підвищить продуктивність праці та ефективність діяльності підприємства в цілому.

Але використання будь яких програмних засобів вимагає від бухгалтера підвищення кваліфікації та інформаційної компетенції.

Список використаних джерел:

1. Дога В. С. Автоматизація обліку розрахунків з оплати праці в підприємствах агрохолдингових структур / В. С. Дога, Л. А. Бахчиванджи, Д. В. Присяжнюк // Аграрний вісник Причорномор'я, економічні науки. – 2011. – № 60.
2. Щирба І. М. Облік розрахунків за заробітною платою в умовах комп'ютерної обробки даних / І. М. Щирба // Вісник ЖДТУ. – 2010. – № 13(134).
3. Юрчишина А. В. Автоматизація первинного обліку з використанням сучасних інформаційних технологій / А. В. Черкашина // Управління розвитком. – 2011. – № 23(120). – С. 8–11.
4. Яремко С. А. Визначення напрямків удосконалення інформаційних систем обліку та контролю діяльності підприємства / С. А. Яремко // Інноваційна економіка. – 2012. – № 5.
5. Янчук Н. А. Особливості документального оформлення операцій з обліку праці та її оплати / Н. А. Ткаченко // Облік і фінанси АПК. Науково-виробничий журнал. – 2011. – № 3 – С. 79–83.

АМОРТИЗАЦІЙНА ПОЛІТИКА ЯК ФАКТОР ДОСЯГНЕННЯ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ ПІДПРИЄМСТВ

Макарович В. К., к.е.н., доцент, Балог Ш. Ш., студент

*Державний вищий навчальний заклад «Ужгородський національний університет», м.
Ужгород*

Необхідною умовою для досягнення конкурентоспроможності та зберегання конкурентної позиції підприємства на ринку перед конкурентами є здійснення інвестицій в модернізацію та заміну основних фондів, оскільки якісні характеристики засобів праці є одними з важливих складових досягнення бажаної ефективності і результативності діяльності підприємства. Значну роль при цьому відіграють показники стану основних

виробничих засобів. За офіційними даними Держкомстату у 2014 році ступінь зносу основних засобів усіх підприємств нашої країни становить 83,5 %. За таких умов ефективне ведення фінансово-господарської діяльності та участь у конкурентній боротьбі із зарубіжними товаровиробниками практично неможливі [1]. Враховуючи офіційні дані показників придатності основних засобів, тема є актуальною.

Проблеми амортизаційної політики, її роль у процесі управління підприємством та підвищенні конкурентоспроможності господарюючого суб'єкта активно досліджують провідні економісти: В.В. Александров, Т.М. Старицький, Л. Лях, В.Ю. Буда-вей, О.М. Зборовська, М.С. Герасимчук, І.І. Лукінов, Л.В. Городянська, Ю.І. Стадницький, Л.В. Лях, І.І. Колобердянко, Н.О. Дугієнко та інші.

Як правило, найбільшу питому вагу у структурі активів підприємства мають необоротні активи. Особливістю необоротних активів є те, що вони відразу не переносять свою вартість на собівартість виготовленої продукції під час виконання своїх функцій, а лише поступово, оскільки зношуються. У зв'язку з цим одночасно знижується корисність об'єкта та збільшується собівартість новоствореного продукту, тобто відбувається перерозподіл вартості необоротного активу [2; с. 294]. Процес зниження балансової вартості необоротних активів у зв'язку з використанням їх у господарській діяльності суб'єкта господарювання називають амортизацією [3].

Залежно від мети нарахування та призначення амортизаційних відрахувань можна порізнено підходити до тлумачення сутності амортизації.

З економічної точки зору амортизація має визначну роль у процесі відтворення основного капіталу, який охоплює стадії виробництва, обміну та відтворення засобів праці. На етапі виробництва відбувається перетворення вартості необоротних активів в оборотні, а сума амортизації стає складовою собівартості готової продукції. В процесі обміну перенесена вартість таких активів у сумі амортизації через ціну продукції компенсуються виручкою від реалізації продукції. Саме в цей момент амортизаційний фонд набуває реального змісту, тобто підприємство отримує кошти, які нагромаджуються та акумулюються – таким чином, вони будуть фінансовим джерелом інвестицій в основний капітал. Після закінчення економічно обґрунтованого використання необоротних активів кошти амортизаційного фонду беруть участь в процесі їх відтворення. На цій стадії обігові кошти трансформуються у необоротні активи.

Отже, виходячи з даної концепції амортизацію можна трактувати як процес послідовного перенесення вартості засобів праці, авансованої в їх придбання та в міру їх зношення на вироблену продукцію з метою формування грошового фонду для подальшого відтворення зношених активів в натуральній формі. Це означає, що в економічному аспекті кінцевою метою нарахування амортизації необоротних активів є нагромадження фінансових ресурсів для забезпечення своєчасного відтворення використаних у виробничо-господарській діяльності засобів праці до їх попередньої натуральної форми.

В обліковому аспекті амортизація визначається, як систематичний розподіл вартості, яка амортизується, необоротних активів протягом строку їх корисного використання (експлуатації) [3]. Дана концепція амортизації ґрунтується не на потребах відтворення, а на необхідності перенесення частини вартості необоротних активів на вартість продукції, виробленої з їх допомогою у такій величині, яка б точно відображала втрату вартості цих активів у процесі виробництва та внаслідок морального зносу. З цього твердження випливає, що результатом облікового процесу нарахування амортизації є відображення зменшення споживчої вартості необоротних активів одночасно із визначенням величини витрат підприємства, яка прямо чи опосередковано має вплив на собівартість виготовленої продукції [4].

Отже, облікове тлумачення амортизації зосереджується на калькулюванні собівартості виготовленої продукції, а в центрі уваги економічної теорії виступає дотримання необхідного рівня забезпеченості виробничо-господарської діяльності необоротними активами шляхом поступового їх модернізації та оновлення. Однак дані процеси на практиці нерозривні: підприємство вимушене використовувати необоротні активи для виготовлення

продукції, у зв'язку з чим вони зношуються. Зношення активів, у свою чергу, призведе до необхідності їх покращення чи відтворення. Для розв'язання даної проблеми необхідно застосовувати амортизаційну політику, що з огляду на вищенаведене, на нашу думку, являється цілеспрямованою діяльністю підприємства, спрямованою на забезпечення ефективного стратегічного управління процесом формування собівартості продукції та власних фінансових ресурсів для відновлення виробничої потужності. Організація і проведення ефективної амортизаційної політики є завданням управлінського обліку.

Слід зазначити, що ведення бухгалтерського обліку передбачає надання інформації для прийняття управлінських рішень щодо стану необоротних активів [5]. Це забезпечується через систематичну реєстрацію фактів поступового зменшення вартості необоротних активів, а також визначення його величини. Якщо до уваги брати тільки фізичний знос об'єкта необоротних активів, то придатність до використання даного виду активу та планування його заміни визначається порівнянням амортизованої вартості з розміром зносу, тобто накопиченою сумою амортизації активів з початку його корисного використання.

Однак, основні засоби та нематеріальні активи піддаються крім фізичного ще і моральному зносу. Здебільшого результатом морального зносу є настання економічної недоцільності використання необоротних активів раніше настання повного фізичного зносу. Управлінський облік має прогнозувати термін використання активів, адже від цього залежать витрати підприємства і ціна продукції, а також планування інвестицій у власну виробничу потужність. При цьому варто врахувати дані фінансового обліку і паралельно моніторити ринок активів аналогічного призначення. Однак настання такого типу прогнозу має тільки ймовірний характер з точки зору часових факторів, тому дослідження ринку аналогічних товарів має бути періодичним та безперервним, однак слід співставляти витрати, пов'язані з дослідженням ринку, з очікуваними економічними вигодами, врахувавши дійсні і прогнозовані альтернативні витрати. Отримана таким чином інформація використовується з метою своєчасного попередження необхідності здійснення інвестицій в активи підприємства, для чого важливе значення має вилучення частини своїх оборотних коштів з обороту та цілеспрямоване визначення напрямку їх витрачання, тобто перетворення цих коштів у фінансові ресурси суб'єкта господарювання. При цьому своєчасність являється ключовим фактором, оскільки відхилення від оптимального часового терміну здійснення капіталовкладення у власну виробничу потужність може призвести до тимчасової недостатності коштів на придбання необоротних активів – як результат їх використання на інші потреби підприємства. В результаті інші учасники матимуть конкурентні переваги за рахунок придбання нових і більш ефективних необоротних активів, що може призвести до кризового становища підприємства у разі, якщо він не може оперативно реагувати на такі зміни. З іншого боку, передчасне придбання основних фондів призведе до необґрунтованого вивільнення з обороту коштів, що також оцінюється негативно.

Отже, для ефективного ведення амортизаційної політики необхідно використовувати методи управлінського обліку, що забезпечує управління процесом амортизації як у межах поточної діяльності суб'єкта господарювання, так і в коротко- та довгостроковому періоді, формуючи таким чином його амортизаційну стратегію.

Список використаних джерел:

1. Офіційний сайт Державної служби статистики України [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua/>
2. Балог Ш.Ш. Основні засоби та їх амортизація в бухгалтерському та податковому обліках: сутність, недоліки, відмінності: тези міжнародної науково-практичної конференції [“Соціально-економічні аспекти реструктуризації регіональної економіки”] (м. Вінниця 6-7 грудня 2012 р.) / Ш.Ш. Балог — Вінниця: ТОВ «Нілан-ЛТД», 2012. — т.1. — 394 с.
3. Положення (стандарти) бухгалтерського обліку 7 «Основні засоби» [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/z0288-00>

4. Положення (стандарти) бухгалтерського обліку 16 «Витрати» [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/z0027-00>
Закон України «Про бухгалтерський облік і фінансову звітність в Україні» [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/996-14>

ОБЛІК ТА АУДИТ ОСНОВНИХ ЗАСОБІВ: ОСОБЛИВОСТІ ТА ШЛЯХИ ПОЛІПШЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ ВИКОРИСТАННЯ

Макода С.Л., к.е.н, Дигодюк І.О., студентка

Національний університет біоресурсів та природокористування України, м.Київ

У сучасному світі усі підприємства ведуть бухгалтерський облік господарських засобів та джерел їх формування незалежно від виду та форми власності згідно із чинним законодавством України.

Істотною складовою господарських засобів підприємства є основні засоби. Завдяки пришвидшенню науково-технічного прогресу спостерігається кількісне зростання та якісне удосконалення основних засобів, які разом з іншими ресурсами (трудовими, земельними) являють основу сільськогосподарського виробництва. Рациональне використання даних ресурсів та основних засобів призводить до поліпшення та удосконалення не лише сільськогосподарського виробництва, а й вироблених зв'язків та відносин.

За П(С)БО 7 «Основні засоби» основними засобами вважаються матеріальні активи, які підприємство утримує з метою використання їх у процесі виробництва або постачання товарів, надання послуг, здавання в оренду іншим особам або для здійснення адміністративних і соціально-культурних функцій, очікуваний строк корисного використання (експлуатації) яких більше одного року (або операційного циклу, якщо він довший за рік) [1].

В Україні відбулися суттєві зміни у веденні бухгалтерського обліку основних засобів з переходом на міжнародні стандарти бухгалтерського обліку стосовно принципів та методів ведення бухгалтерського обліку і складання фінансової звітності.

Оцінка основних засобів підприємства здійснюється за первісною(початковою), відновленою та залишковою вартістю.

Первісну вартість основних засобів називають фактичну вартість основних засобів праці на момент введення їх у дію чи придбання. Саме за цією вартістю деякі види основних засобів зараховуються на баланс підприємства.

Відновлена вартість основних засобів це така вартість, за якої відтворюють засоби праці за сучасних умов виробництва. Вона враховує ті самі витрати, що й первісна вартість основних засобів – це їхня повна вартість у новому, не зношеному стані[4].

Залишкова вартість основних засобів визначається як різниця між первісною (відновленою) вартістю та сумою зносу. Вона описує реальну вартість речових елементів основних засобів, яка ще не перенесена на вартість виготовленої продукції.

Згідно з Податкового кодексу України розрізняють 16 груп основних засобів та інших необоротних активів за мінімально-допустимими строками їхньої амортизації[2].

Амортизацію основних засобів нараховують на підприємствах за такими методами: прямолінійний, зменшення залишкової вартості, прискореного зменшення залишкової вартості, кумулятивний, виробничий.

Економічну ефективність використання основних засобів характеризують показники, які визначають відношення валової продукції, валового доходу, чистого доходу, прибутку до вартості основних засобів та норма прибутку. Існує така залежність: з підвищенням